

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobkyně: **L. P.**
bytem X
zastoupena Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne X, č. j. X, sp. zn. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Boskovice (dále jen „městský úřad“) rozhodnutím ze dne X, č. j. X, uznal žalobkyni vinnou z nedbalostního spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých

zákonů (zákon o silničním provozu). Přestupku se žalobkyně dopustila tím, že v rozporu s § 17 odst. 5 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., zákona o silničním provozu dne X v době kolem X hodin na přechodu pro chodce na ul. X v Boskovicích jako řidička motorového vozidla X, reg. zn. X, předjížděla motorové vozidlo. Za uvedený přestupek uložil správní orgán žalobkyni pokutu ve výši 5 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně včasnou žalobu. Namítá, že obecní policie nebyla oprávněna ke zjištění daného přestupku. Žádné ustanovení právního předpisu nezakládá právo obecní policie ke zjišťování či řešení přestupku spočívajícího v předjíždění v rozporu s právní úpravou. Situace je obdobná jako kdyby obecní policie měřila mimo úsek, který ji k tomu určila policie státní. Obecní policie přitom zjevně zaměřovala svou hlídku právě na dodržování povinností řidičů v souvislosti s přechodem pro chodce, což vyplývá z úhlu kamerového záznamu, který byl s to zachytit právě a pouze taková jednání.
3. Dále nebylo prokázáno, že by se přestupku dopustila žalobkyně. Žalovaný při rozhodování vychází pouze z úředního záznamu a videozáznamu. Z videozáznamu nelze zjistit registrační značku vozidla ani jiné detaily, které by umožňovaly jeho identifikaci. Na záznamu je zachyceno předjíždění na přechodu, zastavené vozidlo žalobkyně je viditelné až o přibližně půl minuty později. Provoz na komunikaci byl zjevně velmi hustý. Dle žalobkyně proto nebylo prokázáno, že její vozidlo je tím vozidlem, které předjíždí na přechodu pro chodce.
4. Správní orgán se dle žalobkyně spokojil s minimem podkladů, které spáchání přestupku nestaví najisto. Pochybil i tím, že nekonal ve věci ústní jednání, ač o to byl žalobkyní požádán a jednání bylo nezbytné ke zjištění skutkového stavu. Ve věci mohli být vyslechnuti spolujezdci žalobkyně nebo zasahující policisté a skutkový stav objasnit.
5. Další pochybení spatřuje žalobkyně v tom, že strážníci na místě nesepsali oznámení přestupku, ke kterému by se mohla vyjádřit. Úřední záznam je nekonkrétní a není z něj zřejmé, jak strážníci dospěli k závěru, že předjíždějící vozidlo je vozidlem žalobkyně. Strážníci rovněž v rozporu s § 73 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“), a § 10 odst. 3 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii (dále jen „zákon o obecní policii“), neztotožnili svědky (spolucestující žalobkyně) a neidentifikovali předjížděné vozidlo.
6. Závěrem se žalobkyně obsáhle vyjadřuje ke způsobu zveřejňování soudních rozhodnutí na webu Nejvyššího správního soudu a navrhuje napadené a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou. Uvádí, že v souladu s § 73 zákona o přestupcích, má-li správní orgán důvodné podezření, že byl spáchán přestupek a není-li sám příslušný k jeho projednání, oznámí tuto skutečnost příslušnému správnímu orgánu. Dle §

10 odst. 2 zákona o obecní policii je strážník povinen oznámit příslušnému orgánu podezření, že byl spáchán přestupek.

8. Z videozáznamu je zcela jasné, že zastavené vozidlo je totéž vozidlo, které předjíždělo na přechodu pro chodce. Strážníci se za vozidlem ihned po přestupku rozjeli a vozidlo zastavili, přičemž v mezidobí nebyl prostor k zastavení vozidla a výměně řidiče. Vzhledem k tomu, že byl skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností, bylo provedení ústního jednání zcela nadbytečné.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
10. Žaloba **není** důvodná.
11. Žalobkyně předně namítá, že právní řád neobsahuje ustanovení, které by založilo pravomoc obecní policie ke zjišťování přestupků spočívajících v předjíždění v rozporu s právní úpravou. Jak nicméně správně uvedl žalovaný ve svém vyjádření, i s odkazy na relevantní právní předpisy, je nejen právem, ale dokonce povinností obecní policie oznámit podezření, že byl spáchán přestupek orgánu příslušnému k jeho projednání. Nedorozumění je pravděpodobně dáno tím, že žalobkyně zaměňuje pravomoc předmětný přestupek projednat, kterou obecní policie skutečně nemá, s pravomocí informovat příslušný správní orgán o podezření ze spáchání přestupku. Přestupkové jednání může obecně zjistit a ohlásit kdokoli, tedy i obecní policie, která je k takovému jednání dokonce povinna dle § 10 odst. 2 zákona o obecní policii.
12. Jiná by byla situace pouze v případě, pokud by obecní policie vyvíjela takovou zjišťovací činnost, která by nebyla a ani nemohla být potřebná pro plnění úkolů obecní policie zejména dle § 2 zákona o obecní policii. Důkazy získané z takové činnosti by byly nutně nezákonné a procesně nepoužitelné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018, č. j. 10 As 15/2018 – 36, který se týkal provozování kamerového systému, jehož hlavním cílem bylo monitorovat jízdu na červenou, přičemž zjišťování a projednávání tohoto druhu přestupků bylo mimo působnost obecní policie). Nejvyšší správní soud nicméně dodal, že „*pokud by kamerový systém sloužil k plnění zákonných úkolů obecní policie (např. monitorovací systém sloužící primárně k zjišťování dopravních přestupků v rámci působnosti obecní policie, event. sloužící k dohledu nad místními záležitostmi veřejného pořádku), strážníci by však na něm objevili určitý přestupek, který by byl mimo působnost obecní policie. Takovýto důkaz vzešlý z legálně provozovaného kamerového systému by samozřejmě byl procesně použitelný, obecní policie by jej měla oznámit k projednání přestupku příslušnému správnímu orgánu.*“ (srov. bod 21).
13. Jak upozorňuje sama žalobkyně v žalobě, podle § 2 písm. d) zákona o obecní policii se obecní police *podílí v rozsahu stanoveném tímto nebo zvláštním zákonem na dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích*. Podle § 124 odst. 13 zákona o silničním provozu obecní policie mimo jiné může projednat přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 6, jehož skutková podstata spočívá v tom, že řidič vozidla v rozporu s § 5 odst. 2 písm. f) zákona o silničním provozu neumožní chodci na přechodu pro chodce nerušené a bezpečné přejití vozovky nebo nezastaví vozidlo před přechodem pro chodce v případech, kdy je povinen tak učinit. I pokud by tedy v nynějším případě policisté

monitorovali v obci cíleně přechod pro chodce, činili tak v rámci své zákonné působnosti. Pakliže při tomto výkonu své působnosti zjistili přestupek, který jim projednat nepřísluší, postupovali zcela v intencích zákona, pokud jej oznámili příslušnému orgánu.

14. Jak je z uvedeného zřejmé, postup obecní policie nebyl v rozporu se zákonem. Nevhodná je také paralela s měřením, kdy na rozdíl od posuzované situace zákon o silničním provozu explicitně omezuje pravomoc obecní policie měřit rychlost na místech určených policií. Tedy již měření rychlosti na jiných místech je samo o sobě v rozporu se zákonem.
15. Žalobkyně dále namítá, že z videozáznamu není zřejmé, že vozidlo, jehož řidič se dopouští přestupku, je totožné s vozidlem zastaveným poté hlídkou obecní policie. Vozidlo, které předjíždí na přechodu pro chodce, je podle žalobkyně menším vozidlem světlejší barvy, přičemž nelze z videozáznamu rozeznat jiné znaky, které by jej bezpečně identifikovaly. Faktem ovšem je, že hned z prvního záběru na vozidlo v čase 0:10 minut videozáznamu, které následně předjíždí na přechodu pro chodce, je z obrysu vozidla a tvaru světel zřejmé, že se jedná o vozidlo výrobní značky X. Jasně znatelná je také barva vozidla identická s barvou vozidla žalobkyně. Nejedná se tedy o jakékoliv menší světlé vozidlo, jak tvrdí žalobkyně.
16. Na videozáznamu, který je součástí správního spisu, v čase 0:10 minut projíždí před hlídkou městské policie vozidlo výrobní značky X, které následně v čase 0:16 – 0:19 minut předjíždí jiné vozidlo na přechodu pro chodce. Sporné pak je, zdali se jedná o stejné vozidlo, které v čase přibližně 1:10 minut zastavuje hlídka městské policie, tedy o vozidlo, které řídila žalobkyně. Zdejší soud po seznámení se s videozáznamem došel k závěru, že se o totožné vozidlo jedná. Poprvé se vozidlo ze záběru ztrácí přibližně v čase od 0:23 do 0:30 minut. Po celý tento časový úsek je ovšem viditelný levý jízdní pruh a v době, kdy vozidlo míjí odbočky doprava je vozidlo opět viditelné. Není tedy možné, aby v tomto časovém úseku došlo k záměně vozidla. Podruhé se vozidlo ze záběru ztrácí v čase 0:39 – 0:53 minut. V tomto úseku je opět zřejmé, že vozidlo neopustilo komunikaci odbočením doleva. Vozidlo v tomto čase míjí 2 potenciální odbočky doprava, přičemž v případě odbočení na některou z nich by vozidlo bylo s nejvyšší pravděpodobností viditelné na záběru vpravo po odbočení. Ze záznamu je zřejmé, že žádné z vozidel v pravém jízdním pruhu nezpomalilo, k čemuž by v případě odbočení sledovaného vozidla doprava a zároveň najetí jiného vozidla na komunikaci jako k logickému důsledku provozu na pozemních komunikacích došlo. Zároveň by muselo na vozovku ve stejném směru, mezi stejná vozidla, vjet následně zastavené vozidlo žalobkyně, tedy vozidlo stejné výrobní značky a barvy jako vozidlo, které vozovku opustilo, což v souhrnu činí pravděpodobnost této záměny vozidel v podstatě nulovou. Z videozáznamu je také patrné, že ve směru jízdy policistů na silnici nenajelo několik vozidel tak, jak tvrdí žalobkyně, ale pouze jedno, a žádné z ní v rozporu s jejími tvrzeními neodbočilo.
17. Podle § 80 odst. 2 věty první zákona o přestupcích *správní orgán nařídí ústní jednání na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv; jinak návrh zamítne usnesením, které se oznamuje pouze obviněnému. O právu žádat nařízení ústního jednání musí být obviněný poučen. Správní orgán nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci. Správní orgán prvního stupně nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li obviněným mladistvý.*“ Správní orgán je tedy povinen konat ve

věci přestupku ústní jednání ve dvou případech – 1) pokud je to nezbytné pro zjištění stavu věci, nebo 2) pokud o to obviněný požádá a současně je to nezbytné k uplatnění jeho práv.

18. O stavu věci dle krajského soudu nepanovaly takové důvodné pochybnosti, které by mohly být odstraněny předvoláním svědků a jejich výslechem v průběhu ústního jednání. Žádost žalobkyně o nařízení ústního jednání byla zamítnuta usnesením městského úřadu ze dne 18. 8 2021, č. j. DOP/DP-125/2021 s odůvodněním, že stav věci byl spolehlivě zjištěn, není nutné provádět jiné dokazování než videozáznamem, a účastníkům řízení byla dána možnost realizovat svá práva mimo ústní jednání prostřednictvím vyjádření k podkladům rozhodnutí.
19. Oznámení o přestupku a videozáznam přestupku jsou přitom dle krajského soudu obvykle důkazy dostatečně prokazující spáchání tohoto druhu přestupku. Skutková zjištění městského úřadu přitom žalobkyně v průběhu řízení před městským úřadem žádným způsobem nezpochybnila, třebaže k tomu měla dostatek prostoru. V souvislosti s důvody žádosti o nařízení ústního jednání ve správním řízení žalobkyně netvrdila vůbec nic, ústní jednání požadovala coby alternativu poskytnutí spisové dokumentace elektronickým způsobem (srov. žádost ze dne 22. 7. 2021 založená ve správním spise). Z usnesení ze dne 18. 8. 2021, kterým městský úřad nevyhověl žádosti žalobkyně o nařízení ústního jednání, plyne, že městský úřad nepokládal za nutné provádět v dané věci jiné dokazování než dokazování videozáznamem, který je součástí spisové dokumentace (a s kterým se žalobkyně může kdykoliv v úřední dny seznámit). Toto usnesení napadla žalobkyně odvoláním, které ovšem ani přes výzvu nedoplnila o jeho důvody a ve správním řízení již zůstala pasivní.
20. Při hodnocení, zda bylo konání ústního jednání v konkrétní věci nezbytné pro uplatnění práv obviněného, lze vycházet z obsahu podání, kterým o nařízení ústního jednání požádal. Nelze se však omezit pouze na ně, je nutné přihlídnout ke všem okolnostem, na základě nichž by mohla v konkrétní věci tato potřeba vyvstat. Pokud obviněný do žádosti k důvodu pro nařízení ústního jednání neuvede žádné skutečnosti nebo uvede pouze obecné skutečnosti, nemohou správnímu orgánu sloužit v tomto ohledu jako dostatečné vodítko a musí tedy vycházet zejména z povahy věci a dosavadního průběhu řízení.
21. Pokud důkazy představuje pouze úřední záznam a videozáznam, které skutkový stav prokazují dostatečně, žalobkyně svůj návrh na nařízení ústního jednání nijak neodůvodnila (dokonce výslovně uvádí, že v případě poskytnutí spisu v elektronické podobě ani na nařízení jednání netrvá) a co do své obrany byla v řízení pasivní (nepředkládala žádná skutková tvrzení ani nenavrhovala žádné důkazy), není dle krajského soudu k provedení těchto důkazů pro uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání. Zbývá doplnit, že kromě nekonání ústního jednání a nedostatečnosti shromážděných důkazů žalobkyně v žalobě k otázce dokazování před správními orgány ničeho nenamítá, z jiných hledisek proto proces dokazování před správními orgány krajský soud v souladu s dispoziční zásadou (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) nehodnotil.
22. Podle § 73 zákona o přestupcích *má-li správní orgán důvodné podezření, že byl spáchán přestupek, a není-li sám příslušný k jeho projednání, oznámí tuto skutečnost bez zbytečného odkladu příslušnému správnímu orgánu. V oznámení uvede zejména, kdo je podezřelým z přestupku, pokud je mu znám, popis skutku, ve kterém je přestupek spatřován, místo a čas, kdy*

měl být přestupek spáchán, zákonné ustanovení obsahující skutkovou podstatu předmětného přestupku a důkazní prostředky, které jsou mu známy.

23. Tyto požadavky oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze strany obecní policie ze dne 4. 4. 2021 dle krajského soudu splňuje. Je z něj patrné, že podezřelým je žalobkyně, skutek spočívá v předjíždění na přechodu konkrétním vozidlem na konkrétním místě a v konkrétní čas, je uvedeno také ustanovení zákona, které měla žalobkyně svým jednáním porušit a skutková podstata přestupku. Přílohou je jako důkaz videozáznam.
24. Naproti tomu žádné zákonné ustanovení neukládá oznamujícímu správnímu orgánu nejprve vyhotovit oznámení o přestupku na místě a předložit je podezřelému k vyjádření. Pokud by oznamující správní orgán v oznámení neuvedl všechny důkazní prostředky (případně vůbec opomenul uvést jakékoliv důkazní prostředky), je další postup v zásadě na příslušném správním orgánu, který může rozhodné skutečnosti šetřit sám, případně požádat o součinnost či dožádat jiný správní orgán. Liknavý přístup oznamujícího orgánu ohledně zajištění důkazů by v důsledku mohl vést k tomu, že jednání (ač k němu došlo) nebude podezřelému nade vší rozumnou pochybnost prokázáno. V každém případě zásadně postup oznamujícího orgánu (pokud např. svým jednáním provedení některého z důkazů přímo nezmaří) před zahájením správního řízení, nemá vliv na zákonnost správního řízení, které bylo na jeho základě poté zahájeno a dle příslušných procesních předpisů vedeno.
25. Otázka zveřejňování soudních rozhodnutí na internetu nemá žádnou souvislost s předmětem tohoto řízení.

V. Závěr a náklady řízení

26. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 s. ř. s. Neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 14. prosince 2022

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce